

Розділ перший

Одного дня я планувала надерти йому зад.

Але тільки після мого звільнення, щоб ні в кого не виникло зайвих запитань.

— Ейден, — невдоволено буркнула я, знаючи, що завжди маю рацію. Але у відповідь зауважила знайомий зарозумілий погляд, настільки зверхній, що Ейден, бувало, діставав через нього на горіхи. Принаймні я чула такі історії. Коли кутики його вуст опустилися, а карі очі заплющилися, єдине, що я хотіла зробити, — це дати йому щигля по носі. Пам'ятаю, як ми ображалися, коли в дитинстві так робила мама.

Чоловік, про якого йдеться, відіззався з-за тарілки із салатом кіноа. Здається, цієї їжі мало б вистачити для звичайної сім'ї із чотирьох осіб. Ейден у моїй уяві перебував на волосині від кривавої, ретельно продуманої, повільної смерті з використанням засобу для миття посуду й харчів.

— Ти чула мене. Зроби все, щоб цього не було. — Він повторив так, наче я втратила слух, коли він промовив це вперше.

А я почула. Доволі голосно й чітко. Ось тому й хотіла вбити його.

Ця ситуація, власне, показала, як дивовижно працює людський розум: ти турбуєшся про того, хто тобі небайдужий, але водночас хочеш перерізати йому горло. Схожа ситуація, коли у вас виникає бажання вдарити сестру в пах. Ви їй досі любите її, але все одно іноді хочете врізати їй просто в матку, щоб це стало їй наукою. Хоча насправді я кажу це не з власного досвіду.

Саме через те, що я не відповіла відразу, він повторив, але вже дивлячись просто на мене:

— Мені однаково, що ти їм говоритимеш. Просто зроби це.

Вказівним пальцем лівої руки я поправила окуляри, а праву заховала за комод так, щоб Ейден не бачив, що мій середній палець спрямований на нього. Вираз його обличчя здавався не таким уже й жахливим, якщо порівняти з інтонацією, яка неймовірно мене дратувала. Таким голосом він показував, що сперечатися з ним марно, він узагалі не планує змінювати думку, і мені залишається тільки примиритися з цим.

І так було завжди.

Коли я тільки влаштувалася на роботу до трикратного переможця в номінації «Захисник року» Національної футбольної ліги, було лише кілька моментів, які мені не подобалися: торгуватися з людьми, казати їм «ні» і просовувати руку в подрібнювач харчових відходів у раковині на кухні, адже я була і покоївкою, і кухаркою, і прибиральницею в цьому домі.

Та єдине, що я таки страшенно не любила робити, точніше *всім серцем* ненавиділа, то це скасовувати зустрічі останньої миті. Це дратувало й суперечило моїм життєвим принципам. Маю на увазі, що обіцянку не можна порушувати, правда ж? Зрештою, це не моя про-

вина перед його фанатами. За кожним таким рішенням стояв Ейден.

Бісів Ейден. Його, окрім другого сніданку, нічого за день не цікавило, особливо те, що я мала пережити, телефонуючи в магазин спортивних товарів у Сан-Антоніо, щоб повідомити, що всі наші зусилля були марні, адже Ейден *не* планує нічого підписувати. Клас.

Я зітхнула, відчуваючи докори сумління. Вільною від жестів невдоволення рукою потяглася, щоб розтерти своє залякле коліно.

— Ти ж пообіцяв їм, — почала я.

— Ванессо, мені начхати. — Він знову кинув на мене той погляд. Цього разу я стримала свій середній палець.

— Скажи Робу, нехай усе скасує, — продовжував Ейден. Щоб легше було з'їсти порцію, яка важила приблизно двісті грамів, він підняв лікоть, але на мить виделка в його руках зависла в повітрі. Він перевів на мене похмурий і гордовитий погляд.

— У чому проблема?

Ванессо, зроби це. Ванессо, піди туди.

Ванессо, скасуй усе. Скажи, нехай Роб це зробить.

Це нестерпно.

Ніби мені подобалося розмовляти з його менеджером, справжнім покидьком. А потім ще й скасовувати все за два дні до призначеного терміну. Здавалося, він ось-ось вибухне, і, звісно, мені добряче дістанеться, наче я мала якийсь стосунок до Ейдена Грейвза, точніше до Стіни Вінніпега.

Насправді єдине, з чим я допомогла йому, то це з купівлею фотоапарата, і то лише тому, що в нього «є важливіші справи, ніж витратити час на придбання якогось фотоапарата», і тому що «це твоя робота».

Звісно, він мав рацію. Я отримувала свою зарплату, та ще й час від часу Зак доплачував мені, тому я була змушена прикидатися щасливою і виконувати те, про що мене просили. Іноді я навіть навмисне робила невеликий уклін, але Ейден удавав, що не бачить.

Не думаю, що він справді цінує те терпіння, яке я виявила за два роки роботи з ним. Здається, якби хтось інший був на моєму місці, то давно зарізав би його ввісні. Принаймні подумки я зазвичай робила це без докорів сумління.

Хоча не завжди.

Це сталося минулого року. Від початку сезону минув лише місяць, коли Ейден розірвав ахіллове сухожилля. Відтоді його ніби підмінили. Я намагалася не дорікати йому, щосили намагалася. Йому справді було важко, він пропустив майже три місяці чемпіонату і став винуватцем того, що його команда не вийшла в плейоф. До того ж дехто вважав, що Ейден уже не повернеться, адже травма, якої він зазнав, була не з легких. Особливо після піврічної перерви на реабілітацію та відновлення.

Але ж Ейден не міг собі такого дозволити. Хоча деяким спортсменам потрібно ще більше часу, щоб звестися на ноги, якщо це взагалі реально. Він пересувався на милицях, тому мені доводилося возити його на реабілітацію та зустрічі, і мій терпець неодноразово уривався.

Аякже, траплялися моменти, коли я просто не витримувала, але в нього були вагомні на те причини. Ейден любив свою справу, і хоч він ніколи не озвучував власних переживань, мені страшно було й подумати, як він зможе змиритися з тим, що вже ніколи не гратиме або, навіть якщо повернеться, не гратиме так, як досі.

Я співчувала йому, але не могла уявити, що робила б у схожій ситуації, втративши змогу малювати. Проте він перевершив себе, його примхи не мали меж. Я знаю, що кажу, бо виросла з трьома старшими сестрами, у яких менструації наставали одночасно. Цей період загартував мене. Хоча Ейден часто поводився, як справжній бовдур, але він ніколи не ображав мене зумисне.

Я відчувала до нього певну симпатію, і тільки тому досі не тріснула його по голові чимось важким. Зрештою, майже всі жінки традиційної орієнтації були закохані в Ейдена Грейвза.

Ейден здійняв брови й поглянув на мене. Його глибоко посажені карі очі виднілися з-під закручених чорних вій. Я бачила його таким усміхненим, тільки коли він був із собаками. Цієї миті я прокашлялася, повернула голову й перевела погляд на нього. Зважаючи на його невеликий будинок, він мав би бути схожим на печерну людину, але, звісно, він не такий. Мабуть, Ейдену подобалося руйнувати всі стереотипи, які йому приписували. Він був розумним, спритним, тримав усе під контролем і, як мені відомо, ніколи не дивився хокей. Доволі примхливий щодо їжі. Він не вживав тваринного білка, навіть не їв бекону. Ейден — останній хлопець, якого я могла б назвати ввічливим. Жодного разу не було такого, щоб він попросив вибачення. Взагалі ніколи.

По суті, цей канадський футболіст, який не любить називати себе вегетаріанцем, — справжній феномен, напрочуд пропорційний і такий симпатичний, що мені хотілося дякувати Богу за можливість його бачити.

— Як хочеш, здоровило. — Я закліпала очима і вдавано всміхнулася, хоча все ще ображалася на нього.